

ТРИ СЦЕНАРІЇ ВІЙНИ У 2025 РОЦІ

Сьогодні вже все досить очевидно і ми бачимо всього три сценарії. Оптимістичний, песимістичний і реальний. Який із трьох буде реалізовано, залежить від активності наших партнерів, цін на нафту і запасу міцності країни-бензоколонки. Почнемо з найпозитивнішого.

Оптимістичний сценарій

Після фактичної відмови Кремля від переговорів на умовах США (вже відкритий Москвою публічно план Трампа), Білий Дім іде за логічним сценарієм. Який багато політиків уже озвучили. Для нормального переговорного процесу Україна має бути сильною і озброєною до зубів. Від себе додам – а росія повинна бути... загалом, мати блідий вигляд. Ми отримуємо швидко і багато сучасної зброї. Зброї, а не обіцянок, як за Байдена. А росія отримує реальні санкції, плюс США різко нарощують видобуток нафти.

Кінець весни або літа – картина на фронті змінюється на нашу користь, замість повзучого просування окупантів бачимо успішні рейди і контрудари ЗСУ. Платити за війну Кремлю дедалі склад-

ніше, криза в економіці та бюджеті, дефіцит снарядів і ракет дедалі відчутніший, прильоти українських ракет по цілях дедалі частіші й болочіші. Під тиском цих чинників росія просить миру і погоджується на умови України та Заходу.

Песимістичний сценарій

Він схожий на оптимістичний за фактом, але набагато сильніше розтягнутий у часі. Зброя надходить не так швидко і не в таких великих обсягах, як треба. Китай і КНДР, не зважаючи на ціну, продовжують підтримувати Росію на плаву грошима і зброєю. У Китаї і без того все не надто добре в економіці, але Пекін йде на принцип заради великих перемовин зі США. Зрештою Вашингтон і Пекін сідають за стіл переговорів і знаходять спільний знаменник. У цій ситуації росія більше не потрібна і її просто кидають на погали. Україна стає серйозним гравцем регіональної ліги і форпостом Сполучених Штатів. Фініш – кінець 2025, початок 2026 року.

Реалістичний сценарій

Мікс із двох перших варіантів. До-

тискання Росії, яка занадто багато про себе заявила, без поспіху в контексті великої торгівлі між США і Китаєм. Ну немає у Москви іншого сценарію, крім як стати розмінною монетою в цій торгівлі. Присутність «бензоколонки» як рівного партнера за столом переговорів навіть на плоский жарг не тягне. У такому разі фініш ближче до кінця 2025 року.

Наші дії при розвитку будь-якого сюжету однакові. Працювати в активній обороні, маючи на увазі готовність до рейдів і контрнаступу в потрібний момент. Усі козири на переговорах і території ми здобудемо в основному саме на полі бою. Курщина залишається важливим фактором бойових дій. Донецька область – місце головного протистояння. Тил, економіка – всі не впадають у відчай, не вірять у «два-три місяці», а працюють у режимі марафону на остаточний результат. Рецепт простий і не змінюється за будь-якого сценарію, навіть у разі зміщення термінів у будь-який бік з об'єктивних причин.

Кирило САЗОНОВ,
журналіст, політолог

ТРАМП НЕ ЗРАДЖУЄ УКРАЇНУ. І ОСЬ ЧОМУ

Мене відверто дивує сполохана реакція української та європейської громадськості на аматорську виставу Трампа з Путіним, де вони із захватом грають Чемберлена і Гітлера. До речі, Байден теж брав участь у цій виставі.

Те, що наш шлях веде до миру на російських умовах, я (і не тільки я) почав писати ще у 2024 році, після двох місяців нашого невдалого контрнаступу. І про причини такої поразки теж писав: відбиття агресії не стало справою життя і смерті для більшості українців.

Наша влада так і не спромоглася перевести країну на весні рейки, хоча вона мала очолити цей процес. А суспільство навіть не спробувало від влади цього домогтися. Наш ВПК за три роки війни не запрацював так, щоб покривати хоча б 50% потреб фронту.

Ефективної мобілізації не відбулося, тільки зараз, коли вже запізно, щось починає жевріти. Наші далекобійні ракети літають здебільшого у видеороліках-анонсах. Однак чиновники сплять на матрацах з доларових купюр.

Звісно, Такер Карлсон несе маячню, що Україна продає наліво 50% тієї зброї,

що отримує від США. Але ми знаємо, що тендери на озеленення та ремонт доріг у майже окупованих містах – це сумна правда.

Перелік того, що не зроблено, кожен може продовжити самостійно. Головна біда, що війна не висунула на передній край опору, на рівень прийняття рішень, потужних, професійних і відповідальних особистостей. Тому продовжили керувати цинічні, тупі і жадібні. Так війну проти ворога, що переважає ресурсно, не виграти, це ж очевидно.

Проте у нас з'явилася юридична новація, яку не бачив світ: санкції проти громадян України. Такі санкції – це позасудова розправа, яку впроваджує президент одноосібно. Мабуть, Коломойському у СІЗО настільки сухо і комфортно, що його треба ще й санкціями лякати.

Питання з зовнішньої, позаукраїнської точки зору: чи має право на існування країна, яка повністю залежить від зовнішніх впливів і де корупція продовжує зростати попри екзистенційну війну? Дональд Трамп цього не проголошує, але з його дій випливає, що відповідь – ні, не має.

І якщо значну частину українців все

це влаштує, бо за соціопитуваннями вона готова проголосувати за тих самих можновладців, то яка різниця, хто буде фактично керувати цією територією: американці, європейці, росіяни?

Тому бізнесмен за сутністю Трамп просто фіксує збитки, які несуть США на війну, у якій Україна не готова перемагати. До того ж Трамп вірить, що рятує Україну, бо кожного дня ми втрачаємо наших людей і наші території. І ще бізнесмен Трамп сподівається хоч щось повернути Штатам через наші корисні копаліни.

США в особі Трампа не зраджують Україну. Бо зрадити можна союзників або партнерів. А Україна з початку війни виступає нав'язливим прохачем, сама зосередившись здебільшого на піар-анонсах.

На президентських виборах 1994 року однією з тез Леоніда Кучми було, що Україна перетворилася на кримінальне утворення у центрі Європи. За 30 років нічого принципово не помінялося, про що до цього ще додалася війна...

Олександр КОЧЕТКОВ,
аналітик, політтехнолог